

DEEL 1

Lieve mensen

Zoals afgesproken wil ik jullie heel graag vanuit Las Palmas (Gran Canaria Spanje) even op de hoogte houden van al het mooie ik hier voorgeschoteld krijg tijdens mijn vrijwilligersweken aan boord (en ernaast) van de African Mercy. Het varend hospitaalschip dat volledig gerund wordt op vrijwillige basis om zoals hun moto zegt... bringing healing and hope.

Maandag morgen vertrok ik via Zaventem naar Barcelona. Na wat nerveuze momenten op de Belgische snelwegen kwam ik op tijd op de luchthaven om mijn bagage af te geven bij “drop off”.

Daarna volgde het afscheidmoment wat makkelijker leek dan ik verwachtte waarschijnlijk omdat mijn focus eerder lag op al het mooie dat ging volgen.

Na een tussenstop van enkele uren in Barcelona werd de reis verdergezet naar Las Palmas.

Opgewacht door twee chauffeurs van de African Mercy werd ik, samen met een koppel uit de VS; San Francisco, naar het schip gebracht.

Door de vele boeiende verhalen tijdens de rit naar het schip kwamen de mooie zichten van de omgeving en de kustlijn van Las Palmas pas op de tweede plaats.

Het was overduidelijk.... Iedereen was super enthousiast.

Bij mijn eerste stappen op “the gangway” kwam een gevoel van dankbaarheid naar boven...

Ik kon immers de trappen, met zware tassen, zelfstandig omhoog wandelen. Dit is niet weggelegd voor velen voor en na mij, die zich hier als de uitverkorenen voelen wanneer ze hun operatie hier kunnen laten uitvoeren.

De eerste administratieve formaliteiten werden vervuld. De hoofdsteward legde ons vast op foto en onze badge was klaar.

Vanaf nu waren we officieel “crew member” of the African Mercy. Best wel een heel speciaal moment ;-)

We kregen elk onze kamer (cabin) toegewezen. Die van mij werd gedeeld met 5 anderen. En zoals jullie waarschijnlijk al weten... namen onthouden... blijft voor mij een zware klus.

Dus we hebben Sam USA (boekhouding), Caroline USA (housekeeping), Jill USA (Galey; keuken), Cora uit Zuid-Afrika die stewardess is en nog een verpleegster uit USA; kom momenteel niet op haar naam ;-). Allen uit andere uithoeken van de wereld. Mooi toch. Met Engels als voertaal lukt alles vlekkeloos.

Ik werd van harte verwelkomd en vermits het toch al laat was, zat er niks anders op dan pyama aantrekken, wat opfrissen en laten gebeuren wat er me morgen te wachten stond.

Zelf had ik al besloten het ontbijt over te slaan zodat ik wat extra uurtjes kon genieten van een goede nachtrust. Blij aan toe dat ik dit besliste. Ik sliep als een roos en kon nog voor mijn “guided tour with the teamleader van the dining room” mijn reistassen legen en de klerkast vullen.

Zoveel informatie precies of je van een brandweerslang drinkt, zeggen ze hier!!!! Ik laat alles op me afkomen en zal wel zien. Ben trouwens niet de enige nieuweling in het team. Tory van San Francisco was er ook nog.

Dinner zou om 12:00 geserveerd worden. Ik mag aanschuiven en smullen van al het lekkere. Wat een feest. Een 250-tal mensen van alle uithoeken van de wereld allen met elkaar communicerend in de gebruikte voertaal van het schip Engels.

Het voelt al vlug aan alsof je hier al een hele tijd bent. Van het ogenblik je een moment met een vragende blik door de gangen loopt, komt onmiddellijk de vraag... Waar zoek je naar? Kan ik je helpen? Echt fantastisch!!!!

Tot grote verrassing krijg ik de eerste dag vrij en de uitnodiging om met mijn roomie en een tafelgenote Sarah van Zuid-Afrika mee de stad in te gaan richting strand, sla ik niet af.

Een 40 minuten lange wandeling brengt ons tot aan het strand, daar zetten we ons op een bankje en ja hoor... de spraakwaterval houdt maar niet op. Wat een verhalen allemaal !!! Zo mooi.

Ik beslis op mn eentje terug te wandelen, me een buskaart aan te schaffen voor de komende 6 weken zodat ik op mn vrije momenten wat op het eiland kan gaan ontdekken.

Net op tijd terug kan ik om 17:00 terug de benen onder de tafel schuiven en samen met de Mercy Family genieten van een uitgebreide lunch. Ik ben hier nog niet eens 24uur en toch voelt het zo als thuis aan. Wat ben ik een bofkont.

Om 19:00 volgt een “guided tour of the African Mercyship” samen met Tory en haar man, reis ik van bakboord naar stuurboord naar lowerdeck en upperdeck. Ik focus me op het centrale deel op dek 5 zijnde de receptie met daarachter de ‘dining room’ en twee dekken lager mijn cabine met mijn bed waar ik vanavond vast weer in een diepe slaap mijn energie ga opladen om morgen mn eerste 3 shiften te draaien.

De wekker loopt af om 05:15 want over een ½ uurtje beginnen we aan alle voorbereidingen voor het ontbijt zijnde van zetten fruitsap, verse melk, koffie, thee, chocolademelk, ontbijtgranen, havermoutpap, yoghurt, allerlei gedroogd fruit en nootjes, brood, bananebrood, gekookte eitjes, sla, tomaat, enz, enz,..... Op zo’n schip gaat de liefde

blijkbaar niet alleen voor de man door de maag 😊. Is toch wel fijn lekker verwend te worden met een lekkere maaltijd.

Na het ontbijt kunnen de 2 afwasmachines gestest worden, en getest, en gestest...

Het is 08:00u en woensdag... dan volgt een korte vergadering met "dinningroom staff" "the gally = keuken" en "housekeepers = kuisploeg". Na een algemene kennismaking en de mededeling dat vanaf maandag de airco er voor 2 weken zal uitliggen, zetten we de laatste zaken op een rij zodat alles terug klaar staat om tegen 11:15u het middagmaal klaar te zetten.

Zo komt er stilletjes aan al wat routine in de zaken en het blijft ongelooflijk hoe iedereen hier mekaar helpt. Een jonge Afrikaan die een hoofd boven mij uitsteekt en door het leven gaat onder de naam Bright (wat een fantastische naam toch?!) biedt zichzelf aan om mij te vervangen aan de afwasbakken... is too hard for your back... I will give you a hand if that is OK... Op zo'n momenten voel je je toch de rijkste persoon op deze wereld!

En zo stilletjes aan zijn we in mijn verhaal aangebroken bij nu... een bezinningsmoment tussen "dinner" en "lunch" waarbij ik de kans krijg om dit allemaal te delen met jullie.

Ik hoop dat deze weergave jullie de kans zal geven om voor een stuk te kunnen meegenieten. De vele lieve woorden van jullie bij mijn vertrek deden me stilstaan. Zelf had ik het precies niet echt door dat dit een hele speciale reis zou worden. Dus naar jullie toe ook hiervoor

....

THANK YOU.

Het ga jullie goed en tot gauw.

Big caring and loving hug

Vanop deck 7 African Mercy Ship

DEEL 2

Lieve mensen

Ondertussen is al heel wat gebeurd. Mijn 3 shiften per dag heb ik er al helemaal doorgehaald, mijn vrij weekend gebruikte ik om hier op Las Palmas wat te gaan ontdekken en te genieten van rust, zon, zee en strand. Klinkt niet echt vrijwilligerswerk meer, hoor ik je denken ;-)

Maar in alle eerlijkheid, wat als schuldgevoel aanvoelde in het begin van mijn vrij weekend veranderde al snel in... dit gaat me goed doen. En, ja hoor. Het was een kleine weldoenerij naar mezelf toe voor wat ging volgen.

Mijn cabingenote uit de VS; Jill. Een hele fijne dame die nog zal meevaren naar Guinea.

De nieuwe week begon terug met 2 heftige werkdagen want.... Het schip schakelde over van "off-shore electricity" tot "on-shore electricity", m.a.w. geen airco meer voor de komende twee tot drie weken, slechts de helft van de electriciteitscapaciteit....

Aan de standaardregel: douchen gedurende 2 minuten ☹ veranderde er gelukkig niks. Hierover hebben ze wel nog een verrassing in petto, vernam ik later.

Dus hoe zit een werkdag van mijn ploeg er nu uit? Wel....

Beginnen om 05:30 tot ongeveer 09:00 (ontbijt)

11:30 tot ongeveer 14:30 (lunch)

16:30 tot ongeveer 20:30 (dinner)

Tussenin doe je er best aan om wat uit te rusten, alhoewel ik merk dat je in week twee al wat gewoon bent . Of is het misschien omdat de airco het niet meer doet en ik het deck verkies om jullie even bij te benen i.p.v. mijn hut, waar het nu toch snikheet aan het worden is, om wat op bed te gaan liggen?!

Wat zijn de verschillende taken in de ploeg? Wel ...

Het varieert van toastiemachines poetsen, alle diningroomtafels (ik voeg nog wat foto's bij) schoonvegen, vloer poetsen, regelmatig vuile borden, bestek, glazen, koppen ophalen en afwassen en terug in de rekken plaatsen, het eten dat in de keuken klaargemaakt wordt en met de lift naar onder komt, klaarzetten, en ik kan je verzekeren die werkmannen (scheepswerf nu) eten ... veeeeeeeeeeel. Heeeeeeeeeeeel

veeeeeeeeeeeel !!!!

Koffie en thee zetten met alle toebehoren, kortom ik kan de hele bladzijde volschrijven maar ik ga je dit besparen.

Ik kan jullie meegeven dat ik bof met mijn team. Zoals ik al eerder aangaf zijn het mensen uit alle hoeken van de wereld met verschillende cultuurgewoontes, andere manieren van denken en hierdoor krijg ik de kans om heel veel bij te leren 😊

Als je hier dus vraagt: "Is het winkelcentrum open op zondag?" en je het antwoord krijgt "Ja, ja op zondag... tuurlijk" moet je niet verwonderd opkijken als je in het winkelcentrum voor gesloten deuren staat 😞

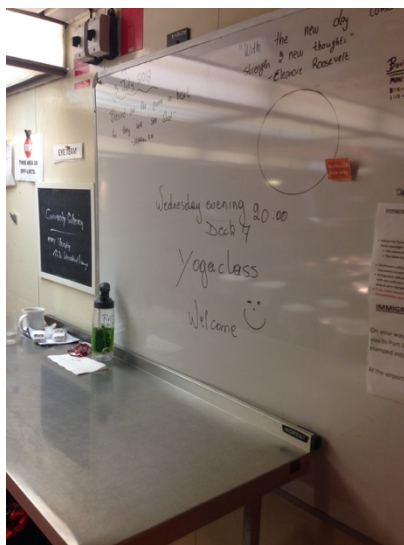
Ja maar, jij vroeg is het winkelcentrum open, niet zijn de winkels in het winkelcentrum open !!!!

Verschillen, in culturen, moeten er nu eenmaal zijn, denk ik dan maar en misschien was ik dan ook niet echt duidelijk in mijn vraagstelling.

De twee werkdagen zitten er al weer op en effe terugblikkend op de rustpauzes tussenin die ik overbodig vond, het volgende....

Vanmiddag had ik me in een zetel in de lounge gezet. Benen omhoog en zicht op de haven. Wat deed dit goed. En wat een geluk dat ik de wekker van mijn Gsm gezet had voor de volgende shift. Ik werd plots wakker door gesnurk. Vermits ik de enige was die post gevat had voor het raam aan de havenkant, kan het alleen maar van mij gekomen zijn. Ik was dus wél moe. But no worries. Nog één shift te gaan en dan hebben we twee dagen vrij.

Twee dagen vrij, terwijl ik eraan denk... morgen gaat een yogales door op deck 7. Dus als jullie tijd en zin hebben en ergens in de buurt zouden zijn... dan zijn ook jullie meer dan welkom 😊

Ben nu al benieuwd naar de opkomst. Mijn eerste yogales aan boord van een schip. Gelukkig een niet-varend schip anders komen we weer in de problemen met die kopstand 😊

Wel, ondertussen is de yogales al gebeurd. We waren met 10 man; ttz. 9 vrouwen en 1 man. Eerst wat aftastend want daar staat; zit; dan ineens een nieuw groepje voor je?!

Wat asana's waarvoor jullie in de verste verte al niet meer van opkijken en met onze vertrouwde muziek via de speaker (in bruikleen van onze Zuid-Afrikaanse deelneemster Sarah) bereikten we bij de kleine zonnegroet aan het einde van de uur durende les op deck 7 van het schip, elk op zijn eigen manier, de rust en stilte binnenin.

De feedback was fijn te horen en als ik dan de volgende morgen tijdens het ontbijt nog mag meekrijgen dat ze een "wonderfull sleep" eraan toegevoegd hebben

.... Wel ja,... wat denk jezelf... dan wordt je lange broek toch een stuk korter, niet 😊?!

Maar we blijven met onze beide voeten op de grond. Hier voel je echt dat je dat schakeltje bent in dat groter geheel. Er zijn hier zoveel mooie mensen.

Als ik eraan denk, voeg ik straks nog een foto toe van een dame uit de "household team: kuisploeg". Een hele lieve vrouw uit Zuid-Afrika. Ik vind dit Afrikaans Engels en soms echt Afrikaans toch zo mooi om te aanhoren.

Zo krijg je voor een "candyflos of suikerspin" in het Afrikaans ... "spookaasem" maw. spookadem. Lijkt toch voor een stuk logisch. Echt leuk die taal.

Nu die dame uit de "householdteam" Irma, die zal in Guinea de patiënten screenen want ze is immers een dokter. Als je daar zo

terloops achter komt dan pas denk ik “waaaaaaawwww” dit zijn juweeltjes.

Een andere jonge man loopt de hele dag rond in een donkerblauwe overall, zit onder allerlei troep en olie.... En dan hoor je wanneer je aanschuift tijdens de maaltijd en je informeert naar “hoelang blijf jij aan boord, Finley”, dat hij een “eyesurgeon” is. Wat zeggen ze dan in NL, daar zakt je broek toch van af, of niet?!

Ik heb uiteraard veel mooie mensen achtergelaten voor ik naar hier kwam maar ik ga jullie zoveel kunnen vertellen als we mekaar over enkele weken terugzien. Beloofd!!!

Morgen vertrekt Marlise (Australië) uit ons team. Ze gaat haar zoon opzoeken die in Londen woont. Ze heeft 4 zonen die elk in een ander continent wonen... Gisteren was er een kleine party voor haar... we kwamen samen voor een ijsje 😊

Vandaag is het vrijdag, blijkbaar “waffle Friday”, kun je een Belgium Waffle krijgen, ... en zo is er hier regelmatig iets om ook tijdens de soms warme en vermoeiende dagen... the spirits... hoog te houden.

Het is nu 15:00u; ik ben nog niet van het schip geweest en heb al mijn 10.000 stappen gedaan... dan mag er toch een wafeltje bij, niet?!

Met de airco die het nog een 10-tal dagen niet meer zal doen, hebben verschillende mensen hun cabine al geruimd voor een ligplaats op dek. Op een dun matje met wat dekens zoeken ze de nachtrust op tot 4:30u want dan begint aan boord het laswerk weer. De “lifeboats” zijn ook al vervangen en we kregen uitleg waar we de reddingsvesten kunnen vinden (zal nu wel niet echt nodig zijn maar straks als ze naar Guinea varen dan wel weer) en hoe die werken.

Ondertussen hebben we ook al België-Brazilië gehad aan boord. Met twee Belgen aan boord, dacht ik, zullen mijn bootvrienden (USA-Z-Afrika) wel niet geïnteresseerd zijn in de match dus installeerde ik me met een groep Afrikanen, 1 NL en 2 Belgen voor de TV.

Tot mijn grote verbazing had Tory (USA) het voortouw genomen, en buiten mijn weten om, allerlei supporter toeters en bellen in elkaar gefrutst en stonden ze plots in groep achter me. Ik kan je verzekeren, zelfs al had België het niet gehaald tegen Brazilië, dit gebaar maakte toch wel mijn dag helemaal af!!!! Misschien is hier weer kopstand of zijstand voor nodig, maar toch de moeite om met jullie te delen.

Tegen Frankrijk haal ik natuurlijk alle attributen weer boven en wie weet..... voor de finale nog eens ;-)

Terug aan boord

De broodsnijmachine is uitgevallen en we wachten op een vervangstukje... en wachten.... En wachten. Dan hoor je de jongere mensen aan boord vragen: "How can you cut that bread so straight?"... nu ja, ik ben dan waarschijnlijk geboren voor de tijd van de broodsnijmachine denk ik dan maar ☺ En zo krijg je toch dagelijks van die stilsta-momenten.

3 maal per week moet de vloer "gemopped" worden maar ook dat wordt aangenaam met zo'n groep. Kijk maar...

Zoals je ziet mensen, zelfs vervelende klusjes worden hier omgetoverd naar een leuk spektakel, mooi toch 😊

Dit neertikkende hoor ik net uit de keuken komen: “Fantastic, you did a good jobbbbbb”. Mooi toch niet?!

Geniet van mijn dagen hier lieve mensen en je hoort van me na we de finale gehaald hebben 😊😊😊😊 of derde plaats (heb ik er nu aan toegevoegd 😊😊😊😊)

Taking part is the most important!!!!!!

DEEL 3

Lieve mensen

Week 5 en 6 wordt aangesneden... en nog steeds blijkt iedere dag aan boord van de Africa Mercy een verrassing in peto te hebben alhoewel we nog steeds wachten op dé verrassing... wanneer de airco weer opgestart wordt 😊

Vandaag krijgen we terug ‘firedrill’ maar nu de grote met zowel evacuatie aan boord als op de kade. Zal wat geven denk ik. Temeer de meeste Amerikanen heeeeeeel veeeeeeel problemen hebben met het uitspreken van Nederlandse namen.

Omwillen van onze werkshift gaat onze ploeg kort na de evacuatie terug aan boord komen waar we waarschijnlijk onze helm met lampje op gaan opzetten zodat we ook tijdens donkere tijden onze weg niet kwijt geraken. De stroom is er sedert 8:15u af. De afwas ging er bijgevolg in een versneld tempo door.

Na de 'drill' moeten de hongerigen immers weer gevoed worden!!!!
Deze keer heb ik me goed voorbereid op de 'powercut' zowel laptop als Gsm zijn volledig opgeladen tot zelfs mijn powerbank toe. Ik kan een poosje verder.

Deze week vertrekt Martin (NL) uit ons team... jammie jammie terug een ijsjesparty in de namiddag.

Mijn buurvrouw (Australië) vertrekt morgenvroeg en is momenteel haar koffer aan het pakken. Met mijn oplaadbaar lampje is ze nu uitermate blij. "Ooooooh, that's nice... thank you so much."

Tussen mn 2 shiften door, heeft het momenteel geen zin om wat op bed te gaan liggen. Echt niet te doen zonder airco én zonder ventilators... dus zit ik weer op mn plekje, op een stoel met mijn benen uitgestrekt op een tweede stoel. De dichte schoenen zijn uit ... ik hoor mijn voeten bijna applaudiseren voor het frisse briesje. Dit doet écht goed.

(aan boord moet je 'captain's order' wegens de veiligheid constant dichte schoenen dragen 😊)

Eén van de werkmannen die voorbijkomt met zn verfspuitbus in de hand is vast een echte 'salesman': "Today we are varnishing toenails for only \$ 5,00. Fancy the red or the black???? 😊"

Wachten tot 11:00u... in de cabine té warm... ik voel dat ik moe word... ik ga effe afscheid van jullie allen nemen en mn yogamatje bovenhalen.

Yes, dit voelt dan weer super aan. Laat ze maar van alle kanten hameren en afval verslepen. De elektriciteit ligt uit en ik heb niks nodig. "Me and my yogamat... will conquer the world and beyond... 😊"

11:00u "firedrill" bij het eerste alarm gaan de "Musters" (mensen die aangeduid werden als verzamel- en checkplaats) in alle rust van boord.

Alle andere aanwezigen wachten op het tweede signaal. Volgens alfabetische volgorde loop je op je 'Muster' af.

Oei,... mijn 'Muster' is een Amerikaanse... daar hebben we het al weer ... Ik stel voor de namenlijst voor mijn rekening te nemen zodat we bij Renée van Branteghem naar een vrouw zoeken en niet naar een man
☺ Mijn voorstel wordt in dank afgenomen. Ik sluit wat foto's bij.

We worden scherp in de gaten gehouden van de 'guardia' hij is ook diegene die mijn team niet vroeger aan boord laat komen... dus zal het wachten op het eten worden of gaan wij een tandje bij moeten steken. Het werd het laatste. Eten is zelfs 5 minuten voor tijd klaar.

Zoals ik al zei... hier aan boord houdt iedere dag wel verrassingen in en dankzij de yoga is het niet zo moeilijk om je flexibel op te stellen.

Over de speakers "If you are not doing anything would you please come to the gangway, fresh water has to be brought on board".

Een mensenketting brengt de bidons water vanaf de dokken, over het gangpad, door de gangen tot in de hoek van de diningroom. Daar worden ze gestockeerd voor het maken van koffie, thee, fruitsappen...

En zo zie je maar weer wat voor mooi resultaat verenigde krachten teweeg brengt.

3 pallets van 8 liter flessen worden in een mum van tijd op de juiste plek in de dinningroom gestockeerd. Mooi toch?!

En het feit dat de bemanning pas een 10-tal minuutjes later kan aanschuiven aan het buffet maakt de maaltijd des te smakkelijker.

Het wordt vanavond weer mijn laatste shift voor deze week. Dan krijgt onze ploeg 2 dagen vrij.

Na verloop van tijd besef je dat je je enthousiasme om weer wat van Las Palmas te gaan ontdekken, op je eerste vrije dag beter wat tempert om weer wat energie op te doen. Zonder het soms te beseffen, heb je toch wat geknaagd aan je reserve ;-)

Het zijn dan wel 3 shiften verspreid over een tijdsspanne van 14u met tussenin een ruime marge om weer bij te komen, maar na verloop van enkele weken bemerk je dat de frisheid waarmee je op het schip toekwam wat aan het wegzakken is. Dus... woensdag wordt een lekkere lui-rust-dag ☺ Waarom dan niet een dagje met de bus weg... en heel toepasselijk noemt de trip "Lazy Wednesdays"? Top!!!

Het wordt weer een verkenningsdag... Gran Canaria heeft toch veel mooie verborgen plekjes en als je dan de kans krijgt om je een geleide

tour te boeken, dan steek je in groep best veel op van dit kleine en mooie eilandje dat zich in twee helften verdeelt ten noorden en ten zuiden van de bergruggen en kraters.

Wat ben ik blij dat het schip ten noorden ligt... daar is het af en toe bewolkt wat een koele temperatuur met zich meebrengt. Zo'n koel briesje kan deugd doen en naar de signalen die ik mag opvangen van het thuisfront ben ik ook op dit vlak dan weer de bofkont. 's Avonds wordt het hier zo'n 23 graden. Lekker hoor!

Ten zuiden van de bergketen (waar het merendeel van de toeristen neerstrijkt) krijg je dan jaar in jaar uit een strakke blauwe hemel met zon, zon en nog eens zon. Zo iets waar jullie zo stilletjes aan toch genoeg van krijgen, verneem ik ☹

Het was weer een hele fijne, vrije dag, met ons groepje. We hebben elkaar echt gevonden of mag ik zeggen... iets heeft ervoor gezorgd dat we vanuit 3 verschillende continenten elkaar mochten leren kennen en.... dat ging heel vlot. We horen onszelf na een weeral boeiende dag zeggen.... Time to go home now! Als dat niet mooi is! Het schip "Africa Mercy" is onze thuis geworden.

Terug bij de cabine merkt ook Jill dat we best heel stil binnensluipen. Eén van onze cabinmates is toe aan wat extra rust.

Dus besluiten we onze avond af te sluiten met een kop thee in onze vertrouwde diningroom. Lekker bijkletsen en foto's uitwisselen over de Whatsapp. Af en toe kunnen we, alhoewel we niet echt tot die digitale wereld behoren, de voordelen ervan best appreciëren 😊

(Het zou uiteraard ook nog fijner zijn als iemand me zou kunnen bijbrengen hoe ik de foto's in juiste stand voor jullie kan 'copy/pasten' zodat jullie niet voortdurend in de kopstand of zijstand moeten 😊)

Ik ga me erin verdiepen folks zodat, bij een volgende gelegenheid, jullie gewoon in de zetel kunnen genieten van mijn verslagje vrijwilligerswerk Mercy Ships.

Enkele dagen zijn er ondertussen overheen gegaan waar de tijd ontbrak om wat neer te schrijven 😞. Ook voor mijn cursus Spaans heb ik tot hiertoe nog geen tijd gehad.

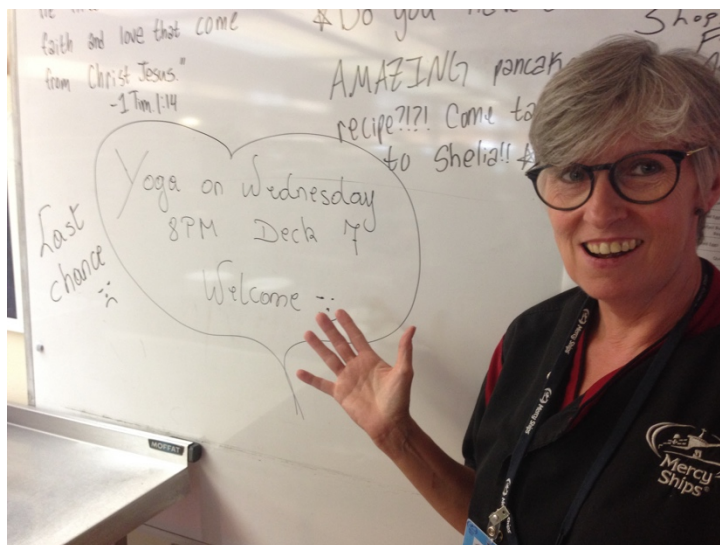
Positief, toch?! Tijd voor verveling is hier niet.

Zoals ze zegden toen ik aan boord kwam.... Everyday is completely different on the Africa Mercy. Our motto is... "be flexibel"!

Nu weten jullie allen wel dat wij heeeeeeel flexibel zijn 😊😊😊 en ondertussen behoort hier een groepje tot de super flexibele en rusthoudende mensen.... die iedere maandag terug aan de bel trekken... "Have you got time for Yoga on Wednesday on Deck 7 Blanche?"

En wees eerlijk, wie heeft nu geen tijd voor yoga !!!!

Dus dan krijg je in week 6

alleen maar blijde en heel dankbare yogi(ni)'s die over de weken heen 'de duif' wisten te waarderen en die er de benaming 'pretzel' (dat in elkaar gevlochten koekje) niet meer voor gebruikten 😊

Sarah van Zuid-Afrika vertelde haar man na afloop van de tweede les.... "I don't know what she did with us, but she had our legs twisted in a pretzel or something and now... I feel so relaxed. All I want to do is fall into bed". Dat is dan weer een cadeautje dat ik meeneem 😊

Ik sluit nog een foto bij zodat ook jullie kunnen genieten van "those happy faces"

De laatste yogales, koppelt er morgen zo stilletjes aan ook de laatste werkdag aan vast met terug een icecreamparty nu voor 4 mensen die het team verlaten.

En als jezelf aan de beurt komt voor die icecreamparty besef je pas dat de party niet gaat over straks afscheid nemen maar over ... wat voor moois mag ik hier straks allemaal meenemen?! Meenemen om altijd bij te houden. Zoveel levenservaringen... hoe we allen op deze wereld, elk op onze eigen plek, omgaan met zaken die ons bezighouden. Hoe de ene beter kan relativeren dan de ander. En hoe je altijd op de juiste plek bent, zij het voor het geven of ontvangen van dat nodige schouderklopje.

Tijdens mijn laatste week komen Conor en Peter naar Las Palmas. Zij zijn ingeschreven voor de opendag op het schip. Er zullen 4 groepen rondgeleid worden. Ik mag de plek van 'hekkensluiter' op me nemen bij de Nederlandstalige groep. Ik kijk er al naar uit.

De verschillende gasten worden ontvangen in de International Room waar een Powerpointpresentatie hen inleidt in de werking van Mercy Ships.

Daarna volgt een rondleiding via 'washroom' naar 'crewgalley' keuken voor de bemanning als je er een keertje voor kiest zelf je potje te koken naar 'engineroom' – 'OR' – 'hospitalroom' goed voor 10 patiënten. Er staan 10 bedjes in twee rijen van 5. De kinderen kunnen enkel geopereerd worden als er een volwassene voogdij opneemt. Dit is dan meestal de moeder; die slaapt dan op de grond, onder het bed van het kind tijdens de herstelperiode.

In de 'classroom' krijgen we, van twee vlotte studenten die al meer dan 10 jaar op het schip schoollopen, een uiteenzetting over het schoolleven aan boord van een varend hospitaal. In iedere klas zitten maximaal 4 leerlingen. Na hun traject bekomen ze een gehomologeerd diploma zoals iedere student die krijgt in ons onderwijssysteem.

En aan de manier waarop die twee kinderen onze groep te woord staat, kan ik je verzekeren... ook de leerkrachten, die een minimum duur van 2 jaar op zich nemen, leveren hier aan boord fantastisch werk.

De 'captain' staat ons te woord op de 'bridge', de plek waaruit het hele schip bediend wordt. Het wordt pas levensecht wanneer het brandalarm aanslaat. "No, panic" vertelt onze Nederlandse kapitein, die nu in Zwitersland woont. "We have everything under controll" 😊

De rondleiding wordt afgesloten met 'dinner' in de 'dinningroom' met mijn teamleader JB, Jasmine mn Belgische collega vrijwilligster, Conor en Peter en heel veel anderen 😊.

En als afsluiter worden we nog op de foto gezet met de volledige NLtalige groep van zaterdag. Zondag komt nog een groep.

Morgen moet ik dit hier allemaal achter me laten. Ik heb iedereen al verwittigd. Ik neem geen afscheid maar eerder tot ziens en zo zal het

ook zijn want volgende zomer gaan ze hier beslist wel nog eens een diningroomlady kunnen gebruiken 😊

Het is fijn geweest mensen. Ik hoop dat jullie een beetje hebben kunnen proeven van wat ik iedere dag voorgeschoteld kreeg. Het was gewoon fantastisch. Ik draag die rugzak, vol met hartverwarmende momenten, heel graag dicht bij me tot ... we will meet again 😊😊😊

